

Sygn. akt II K 497/13

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 14 kwietnia 2015 r.

Sąd Rejonowy w Świdnicy w II Wydziale Karnym w składzie

Przewodniczący SSR Kamila Firko

Protokolant Iwona Połczyńska

przy udziale Asesora Prokuratury Rejonowej w Świdnicy **T. B.**

po rozpoznaniu w dniach 10.10.2013 r., 5.12.2013 r., 9.01.2014 r., 24.06.2014 r., 18.09.2014 r., 16.10.2014 r., 26.02.2015 r., 5.03.2015 r., 9.04. 2015 r. sprawy

A. M.

syna J. i A. z d. W.,

urodzonego (...) w Ś.,

oskarżonego o to, że:

I. w okresie od stycznia 2013 r. do 2 lutego 2013 r. w Ś., woj. (...), używając podstępu polegającego na zainstalowaniu zamaskowanej kamery internetowej w toalecie pracowniczej lokalu „(...)”, utrwał wizerunek nagiej M. C.,

tj. o czyn z art. 191a § 1 kk;

II. w okresie od stycznia 2013 r. do 2 lutego 2013 r. w Ś., woj. (...), używając podstępu polegającego na zainstalowaniu zamaskowanej kamery internetowej w toalecie pracowniczej lokalu „(...)”, utrwał wizerunek nagiej K. M.,

tj. o czyn z art. 191a § 1 kk;

III. w okresie od stycznia 2013 r. do 2 lutego 2013 r. w Ś., woj. (...), używając podstępu polegającego na zainstalowaniu zamaskowanej kamery internetowej w toalecie pracowniczej lokalu „(...)”, utrwał wizerunek nagiej M. B.,

tj. o czyn z art. 191a § 1 kk;

IV. w okresie od stycznia 2013 r. do 2 lutego 2013 r. w Ś., woj. (...), używając podstępu polegającego na zainstalowaniu zamaskowanej kamery internetowej w toalecie pracowniczej lokalu „(...)”, utrwał wizerunek nagiej A. P.,

tj. o czyn z art. 191a § 1 kk;

V. w okresie od stycznia 2013 r. do 2 lutego 2013 r. w Ś., woj. (...), używając podstępu polegającego na zainstalowaniu zamaskowanej kamery internetowej w toalecie pracowniczej lokalu „(...)”, utrwał wizerunek nagiej D. G.,

tj. o czyn z art. 191a § 1 kk;

VI. w okresie od stycznia 2013 r. do 2 lutego 2013 r. w Ś., woj. (...), używając podstępu polegającego na zainstalowaniu zamaskowanej kamery internetowej w toalecie pracowniczej lokalu „(...)”, utrwał wizerunek nagiego J. S.,

tj. o czyn z art. 191a § 1 kk;

I. w granicach czynów opisanych w pkt I-IV części wstępnej wyroku oskarżonego A. M. uznaje za winnego tego, że:

- w okresie od 5 stycznia 2013 roku do 2 lutego 2013 roku w Ś., działając w krótkich odstępach czasu i w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, używając podstępu polegającego na umieszczeniu zamaskowanej kamery internetowej w toalecie pracowniczej lokalu „(...)”, kilkakrotnie utrwalili wizerunek nagiej pokrzywdzonej M. C. podczas korzystania przez nią z toalety, tj. występku z art. 191 a § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k.;

- w okresie od 5 stycznia 2013 roku do 2 lutego 2013 roku w Ś., działając w krótkich odstępach czasu i w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, używając podstępu polegającego na umieszczeniu zamaskowanej kamery internetowej w toalecie pracowniczej lokalu „(...)”, dwukrotnie utrwalili wizerunek nagiej pokrzywdzonej K. M. podczas korzystania przez nią z toalety, tj. występku z art. 191 a § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k.;

- w okresie od 5 stycznia 2013 roku do 2 lutego 2013 roku w Ś., używając podstępu polegającego na umieszczeniu zamaskowanej kamery internetowej w toalecie pracowniczej lokalu „(...)”, utrwalili wizerunek nagiej pokrzywdzonej M. B. podczas korzystania przez nią z toalety, tj. występku z art. 191 a § 1 k.k.;

- w okresie od 5 stycznia 2013 roku do 2 lutego 2013 roku w Ś., działając w krótkich odstępach czasu i w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, używając podstępu polegającego na umieszczeniu zamaskowanej kamery internetowej w toalecie pracowniczej lokalu „(...)”, dwukrotnie utrwalili wizerunek nagiej pokrzywdzonej A. P. podczas korzystania przez nią z toalety, tj. występku z art. 191 a § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k.;

przyjmując, że czyny te zostały popełnione w warunkach ciągu przestępstw z art. 91 § 1 k.k. i za czyny te na podstawie art. 191 a § 1 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k. wymierza mu karę 10 (dziesięciu) miesięcy pozbawienia wolności;

II. na podstawie art. 69 § 1 i 2 kk i art. 70 § 1 pkt 1 kk wykonanie orzeczonej w punkcie I wyroku kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesza na okres próby 3 (trzech) lat;

III. na podstawie art. 71 § 1 k.k. orzeka wobec oskarżonego grzywnę w wysokości 100 (stu) stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 15 (piętnastu) złotych;

IV. oskarżonego A. M. uniewinnia od popełnienia czynów opisanych w pkt V i VI części wstępnej wyroku, tj. występków z art. 191a § 1 k.k. i kosztami procesu w tej części obciąża rachunek Skarbu Państwa;

V. zasądza od oskarżonego A. M. na rzecz powodów cywilnych M. C., M. B. i K. M. kwoty po 3000 (trzy tysiące) złotych wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od dnia uprawomocnienia się wyroku do dnia zapłaty, zaś w pozostałej części powództwa oddala;

VI. na podstawie art. 415 § 2 k.p.k. powództwo cywilne wniesione przez J. S. pozostawia bez rozpoznania;

VII. na podstawie art. 44 § 2 k.k. orzeka przepadek dowodów rzeczowych w postaci kamery składającej się z czterech fragmentów oraz karty pamięci, wymienionych w wykazie dowodów rzeczowych z dnia 15 lutego 2013 roku, wpisanych pod nr Drz 152/13, zarządzając ich zniszczenie;

VIII. zasądza od oskarżonego na rzecz oskarżycieli posiłkowych M. C., M. B. i K. M. kwoty po 1608,84 zł (jeden tysiąc sześćset osiem złotych osiemdziesiąt cztery grosze) tytułem poniesionych kosztów zastępstwa procesowego;

IX. zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe w całości, w tym wydatki postępowania w kwocie 1315,64 (tysiąc trzysta piętnaście złotych sześćdziesiąt cztery grosze) złotych i wymierza mu opłatę w kwocie 330 (trzysta trzydzieści) złotych.

Sygnatura akt II K 497/13

UZASADNIENIE

Po przeprowadzeniu rozprawy głównej Sąd ustalił

następujący stan faktyczny:

Oskarżony A. M. był zatrudniony jako didżej w lokalu „(...) w Ś.. Wraz z nim w lokalu na stanowiskach (...) pracowali pokrzywdzeni: M. C., M. B., K. M., A. P., D. G. i J. S..

Dowód:

- zeznania świadków: M. C., k. 12-15, 198 - 198v., 235v. - 236,

244v., 266v, M. B., k. 36 - 37, 199 - 199v., 235v., 266 - 266v.,

K. M., k. 39-40,213v.-214, 235v., 244v.,266-266v., J.

S., k. 34-35, 198v.-199, 245, A. P., k. 45-48, 214, 235v.-236,

266-266v., D. G., k. 50 – 52v., 214v., P. P., k. 76 - 78v., 214v.,

J. D., k. 73- 75v., 218-218v.;

- częściowo wyjaśnienia oskarżonego, k. 54-56, 60-61, 104-107, 197v.-198.

W okresie od 5 stycznia 2013 roku do 2 lutego 2013 r. oskarżony przy użyciu zainstalowanej przez siebie kamery utrwalił nagie wizerunek pokrzywdzonej M. B. podczas korzystania przez nią z toalety w miejscu pracy. Na nagraniu widoczne są nagie pośladki pokrzywdzonej. W tym samym okresie, działając w krótkich odstępach czasu i w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, dwukrotnie utrwalił nagie wizerunki pokrzywdzonych K. M. i A. P. oraz kilkakrotnie - M. C. podczas korzystania przez nie z toalety służbowej. Na nagraniach widoczne są nagie przednie części intymne i nagie pośladki K. M. oraz A. P.. Na nagraniach widoczne są także nagie pośladki pokrzywdzonej M. C., jej wzgórek łonowy, trzykrotnie widoczna jest także twarz pokrzywdzonej.

Kamera została ukryta przez oskarżonego w pudełku po lekach a następnie w wiklinowym koszyku znajdującym się na półce obok muszli klozetowej. W pudełku oraz koszu wiklinowym oskarżony wyciął otwory tak, aby możliwe było nagrywanie osób korzystających z toalety.

Dowód:

- płyta CD, k. 26a,

- protokoły odtworzenia nagrania k. 235v.-236, 244v.-245, 266-266v.,

- zeznania świadków: M. C., k. 12-15, 198 - 198v., 235v. - 236, 244v., 266v, M. B., k. 36 - 37, 199 - 199v., 235v., 266 - 266v., K. M., k. 39-40,213v.-214, 235v., 244v.,266-266v., J. S., k. 34-35, 198v.-199, 245, A. P., k. 45-48, 214, 235v.-236, 266-266v., D. G., k. 50 – 52v., 214v.,

- protokół oględzin z dokumentacją fotograficzną, k. 110-120,

- protokół eksperymentu, k. 121-122,

- częściowo wyjaśnienia oskarżonego, k. 54-56, 60-61, 104-107, 197v.-198.

Na nagraniach nie zostały utrwalone nagie wizerunki pokrzywdzonych D. G. i J. S..

Dowód:

- protokoły odtworzenia nagrania k. 235v.-236, 244v.-245, 266-266v.

Na żadnym z nagrań nie jest widoczny portfel leżący na umywalce. Portfela leżącego w WC na umywalce lub szafce nie widzieli pokrzywdzeni. Obiektyw kamery został skierowany na osoby korzystające z toalety. Pokrzywdzeni nie zabezpieczali swoich prywatnych rzeczy na zapleczu, mieli do siebie nawzajem zaufanie. Nie zdarzył się żaden przypadek zaginięcia rzeczy należących do pracowników lokalu.

Dowody:

- płyta CD, k. 26a,

- protokoły odtworzenia nagrania k. 235v.-236, 244v.-245, 266-266v.,

- zeznania świadków: M. C., k. 12-15, 198 - 198v., 235v. - 236, 244v., 266v, M. B., k. 36 - 37, 199 - 199v., 235v., 266 - 266v., K. M., k. 39-40, 213v.-214, 235v., 244v., 266-266v., J. S., k. 34-35, 198v.-199, 245, A. P., k. 45-48, 214, 235v.-236, 266-266v., D. G., k. 50 - 52v., 214v.

Podczas korzystania z toalety w pracy w dniu 2 lutego 2013 roku J. S. zauważył ukrytą przez oskarżonego kamerę. Poinformował o tym dwie pokrzywdzone – M. C. oraz K. M.. Wspólnie postanowili, że po wyjęciu karty pamięci odłożą kamerę na miejsce i poczekają, żeby ustalić, kto umieścił kamerę w toalecie. Poinformowali o powyższym obu zatrudnionych w lokalu pracowników ochrony: J. D. i P. P.. Pokrzywdzeni próbowali sprawdzić zawartość karty pamięci zabranej z kamery przy użyciu telefonu komórkowego a kiedy to się nie udało, na pożyczonym od A. M. laptopie odtworzyli nagrania. Stwierdzili, że zawierają one ich nagie wizerunki podczas korzystania z toalety pracowniczej.

Kiedy oskarżony poszedł do toalety, po dłuższym czasie wyszedł z niej, trzymając w rękach kamerę, którą próbował zniszczyć scyzorykiem. Widziała to czekająca obok toalety K. M. i zabrała oskarżonemu uszkodzoną kamerę.

Tego samego dnia po zakończeniu pracy, kiedy pozostałe pokrzywdzone zostały poinformowane o zaistniałej sytuacji, wszyscy pokrzywdzeni odbyli rozmowę z oskarżonym w obecności obu ochroniarzy. Oskarżony, zapytany o powód umieszczenia kamery w toalecie i nagrywania swoich współpracowników odpowiedział: „chciałem pooglądać sobie wasze d...”. Powiedział także, że jego dziewczyna w tej sytuacji się z nim rozstała. Nie wskazał też żadnego innego powodu swojego postępowania i zachowywał się nieprzyjemnie.

Początkowo pokrzywdzeni próbowali załatwić sprawę z oskarżonym na drodze pozasądowej, uzyskując od oskarżonego rekompensatę finansową oraz zapewnienie, że nagrania nie zostaną rozpowszechnione ale kiedy nie doszło to do skutku (oskarżony żądał, aby przy rozmowie była obecna jego dziewczyna i kolega, na co nie zgodzili się pokrzywdzeni), postanowili powiadomić organy ścigania.

Przed ujawnieniem kamery w toalecie służbowej nikomu ze współpracowników ani właścicieli lokalu oskarżony nie wspomniał o tym, aby miał zostać okradziony w trakcie pracy. Nie powiedział też o powyższym podczas rozmowy z pozostałymi pracownikami lokalu w dniu ujawnienia kamery, tj. 2 lutego 2013 roku.

Dowód:

- zeznania świadków: M. C., k. 12-15, 198 - 198v., 235v. - 236,

244v., 266v, M. B., k. 36 - 37, 199 - 199v., 235v., 266 - 266v.,

K. M., k. 39-40, 213v.-214, 235v., 244v., 266-266v., J.

S., k. 34-35, 198v.-199, 245, A. P., k. 45-48, 214, 235v.-236,

266-266v., D. G., k. 50 – 52v., 214v., P. P., k. 76 - 78v., 214v.,

J. D., k. 73- 75v., 218-218v. ;

- częściowo wyjaśnienia oskarżonego, k. 54-56, 60-61, 104-107, 197v.-198.

Pokrzywdzeni bardzo przeżyli fakt nagrywania ich podczas korzystania z toalety. Została naruszona ich godność osobista, poczucie intymności i bezpieczeństwa. Z oskarżonym wspólnie pracowali, darzyli go sympatią i mieli do niego zaufanie. Po ujawnieniu faktu nagrywania obawiali się korzystać z toalety w miejscach publicznych a także tego, czy oskarżony nie umieścił nagrań w internecie. Pokrzywdzeni byli także przedmiotem żartów klientów lokalu, stracili sporo klientów, sprawa była przedmiotem artykułów w lokalnej prasie.

Dowód:

- zeznania świadków: M. C., k. 12-15, 198 - 198v., 235v. - 236,

244v., 266v, M. B., k. 36 - 37, 199 – 199 v., 235v., 266 – 266 v.,

K. M., k. 39-40,213v.-214, 235v., 244v.,266-266v., J.

S., k. 34-35, 198v.-199, 245.

Oskarżony A. M., urodzony (...), z zawodu mechanik samochodowy, pracuje jako mistrz działu montażu, uzyskując dochód miesięczny w wysokości 2600 złotych. Jest kawalerem i nie ma nikogo na utrzymaniu. Nie był dotychczas karany.

Dowód: dane dotyczące osoby oskarżonego, k. 54-54v., 197v.,

dane o karalności, k. 255.

W toku przesłuchania w toku postępowania przygotowawczego oskarżony przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu i złożył wyjaśnienia zgodne z ustalonym stanem faktycznym, twierdząc, że powodem nagrywania współpracowników była wcześniejsza kradzież pieniędzy z jego portfela, pozostawionego w toalecie pracowniczej (k. 54-56, 60-61, 104-107).

Podczas rozprawy głównej oskarżony nie przyznał się do czynu z art. 191a § 1 k.k., składając wyjaśnienia tej samej treści co w postępowaniu przygotowawczym (197v.-198).

W oparciu o powyższe ustalenia faktyczne

Sąd zważył nadto, co następuje:

Bezsporne, bo niekwestionowane przez żadną ze stron, było to, że oskarżony A. M. w okresie od stycznia 2013 roku do 2 lutego 2013 roku przy pomocy kamery każdorazowo ukrytej w wiklinowym koszyku leżącym na szafce nagrywał swoich współpracowników korzystających z toalety służbowej. Fakt ten jednoznacznie wynika z szeregu dowodów zgromadzonych w sprawie, głównie zeznań pokrzywdzonych i pracowników ochrony, wyjaśnień samego oskarżonego oraz nagrań, na których zresztą widoczny jest oskarżony montujący kamerę w toalecie. Wszystkie te dowody w zakresie dotyczącym powyższego faktu należało uznać zatem za wiarygodne i nie budzące jakichkolwiek wątpliwości.

Sąd w toku postępowania sądowego nie rozważał zatem tego, czy oskarżony dokonywał utrwalenia, ponieważ nie pozostawało to kwestią sporną. Ustalenia wymagało natomiast, czy A. M., dokonując utrwalenia osób korzystających z toalety wyczerpał ustawowe znamiona występku z art. 191a § 1 k.k.

Z uwagi na fakt, że w trakcie śledztwa nie sporządzono protokołów odtworzenia nagrań zabezpieczonych na karcie pamięci znajdującej się w dniu 2 lutego 2013 roku w przedmiotowej kamerze niezbędne było odtworzenie nagrań na rozprawie celem ustalenia, co w istocie się na nich znajduje. Zdaniem Sądu nie zachodziła obawa ponownej wiktyimizacji pokrzywdzonych, albowiem pokrzywdzeni oglądali wspólnie nagrania jeszcze przed złożeniem zawiadomienia o popełnieniu przestępstwa i wiedzieli, co się na nich znajduje. Z uwagi na powyższe nie zachodziła konieczność odtwarzania nagrań każdemu z pokrzywdzonych z osobna. Konieczność taka nie wynikała nadto z żadnego przepisu.

Przepis art. 191a § 1 k.k. penalizuje naciski na swobodę decydowania człowieka o dysponowaniu swoją intymnością, jego przedmiotami ochrony są prawo do prywatności i wolność jednostki w postaci swobody zachowań i fizycznej prezentacji swojej osoby w wybranej formie, w określonych warunkach.

Za wizerunek w rozumieniu omawianego przepisu uznać należy takie przedstawienie danej osoby, że możliwa jest jej identyfikacja. Wizerunek na ogół obejmuje twarz tej osoby, jednak nie jest to konieczne, jeśli ktokolwiek poza samym pokrzywdzonym może go zidentyfikować przy pomocy innych cech. Przepis wymaga, aby utrwalenie dotyczyło wizerunku nagiej osoby, przy czym nagość może mieć charakter częściowy lub całkowity. Z częściową nagością mamy do czynienia, gdy widoczne są odkryte narządy płciowe lub też ich fragment (tak też Kodeks karny. Komentarz. Bojarski T. (red.), Michalska-Warias A., Piórkowska-Flieger J., Szwarczyk M., LexisNexis, 2013; Kodeks karny. Część szczególna. Komentarz, Giezek J.W. (red.), Gruszecka D., Kłaczyńska N., Łabuda G., Muszyńska A., Razowski T., LEX, 2014).

Do znamion przedmiotowego występku niewątpliwie nie należy natomiast cel działania sprawcy, czy sprawca utrwała nagość w celu zaspokojenia swoich potrzeb seksualnych czy też w jakimkolwiek innym celu. Świadczy o tym treść przepisu oraz umieszczenie go w rozdziale dotyczącym przestępstw przeciwko wolności. W niniejszym postępowaniu Sąd nie czynił zatem ustaleń odnośnie tego, co kierowało oskarżonym, gdy nagrywał swoich współpracowników podczas korzystania przez nich z toalety, jest to bowiem okoliczność nieistotna dla wyczerpania znamion występku z art. 191a § 1 k.k.

Sąd nie dał jednak wiary wyjaśnieniom oskarżonego w tej części, w jakiej A. M. uzasadniał fakt umieszczenia kamery w służbowej toalecie uprzednią kradzieżą pieniędzy z portfela pozostawionego w WC, albowiem nie tylko są one sprzeczne z pozostałymi dowodami zebranymi w sprawie ale również w ocenie Sądu stoją w sprzeczności z zasadami logiki i doświadczenia życiowego. Należy podkreślić, że oskarżony nikomu nie zgłosił faktu kradzieży pieniędzy, ani współpracownikom ani pracownikom ochrony ani też pracodawcom. Nawet po ujawnieniu kamery nie wytłumaczył w ten sposób swojego zachowania, mówiąc jedynie: „chciałem sobie pooglądać wasze gołe d...”. Pokrzywdzeni zgodnie zeznali, że nie widywali w tym okresie w toalecie portfela zostawianego na szafce lub umywalce, co stoi w sprzeczności z wyjaśnieniami oskarżonego, że montując kamerę chciał ujawnić sprawcę kradzieży, zostawiając w toalecie swój portfel. Na żadnym z nagrań nie widać też leżącego portfela a obiektyw kamery został skierowany wprost na osoby korzystające z toalety. Wszystkie wymienione okoliczności powodują, iż twierdzenia oskarżonego dotyczące jego motywacji należy uznać za niewiarygodne, choć oczywiście nie można wykluczyć, że pieniądze zostały oskarżonemu skradzione. Zresztą zauważyć należy, że nawet gdyby w toku postępowania ustalono, że kradzież w istocie miała miejsce, fakt ten absolutnie nie tłumaczyłby ani też uzasadniał karygodnego postępku oskarżonego. Na uwagę zasługuje nadto okoliczność, że oskarżony umieszczał kamerę w toalecie służbowej wielokrotnie, mając już świadomość, co zostaje utrwalone na nagraniach i jak poważnie narusza prywatność swoich współpracowników.

Podczas odtwarzania w obecności pokrzywdzonych przedmiotowych nagrań ustalono, że widoczne są nich wizerunki nagich pokrzywdzonych M. B., M. C., K. M. i A. P.. Na nagraniach kilkakrotnie widoczna jest M. C. podczas korzystania z toalety. Utrwalone zostały nagie pośladki pokrzywdzonej, jej wzgórek łonowy, trzykrotnie widoczna jest także twarz pokrzywdzonej. Dwukrotnie utrwalone zostały nagie wizerunki pokrzywdzonych K. M. i A. P.. Widoczne są nagie przednie części intymne obu pokrzywdzonych oraz ich nagie pośladki. Jednokrotnie oskarżony utrzymał wizerunek M. B., na nagraniu widoczne są nagie pośladki pokrzywdzonej. Podczas odtwarzania nagrań na kolejnych terminach rozprawy obecni byli pokrzywdzeni, którzy identyfikowali siebie oraz zeznawali, po czym

poznają na nagraniach pozostałych pokrzywdzonych a także prokurator, pełnomocnik oskarżycieli posiłkowych oraz obrońca oskarżonego. Każda ze stron wypowiadała się co do elementów nagości widocznych na nagraniach. Sąd nie miał żadnych wątpliwości co do wiarygodności zeznań pokrzywdzonych, konsekwentnych i spójnych od początku niniejszego postępowania. Wbrew zastrzeżeniom obrońcy nie zachodziła konieczność odtwarzania nagrań poszczególnym pokrzywdzonym z osobna w sytuacji, gdy pokrzywdzeni zapoznawali się już z nagraniami wspólnie jeszcze przed wszczęciem postępowania przygotowawczego, zaś żaden z przepisów nie nakłada na sąd takiego wymogu.

Podczas odtwarzania nagrań przed Sądem ustalono, że nie utrwalono na nich nagości pokrzywdzonych J. S. i D. G.. Na nagraniu widoczne są jedynie pośladki pokrzywdzonej D. G. ale w bieliźnie. Natomiast J. S. został utrwalony jednokrotnie podczas korzystania z toalety, ale na nagraniu nie widać żadnego elementu nagości, widoczna jest jedynie twarz pokrzywdzonego.

Sąd dał też wiarę zeznaniom świadków – pracowników ochrony lokalu. Zeznania P. P. i J. D. są bowiem logiczne, konsekwentne oraz spójne z zeznaniami pozostałych pracowników lokalu, tj. pokrzywdzonych.

Zeznania świadków wnioskowanych przez obronę: M. Z. i K. P. nie mogły wpłynąć na ustalenia Sądu dotyczące faktów istotnych dla sprawy. Świadek K. P. – kolega oskarżonego, dowiedział się o fakcie nagrywania od nieustalonych osób w lokalu. Oskarżony co prawda wspominał mu o kradzieży pieniędzy w lokalu w styczniu 2013 roku ale nie mówił nic o nagrywaniu osób korzystających z toalety pracowniczej. Świadek zeznawał nadto na okoliczności dotyczące zdarzeń, zaistniałych już po ujawnieniu kamery w toalecie służbowej i nie mających wpływu na przedmiot sprawy. Świadek M. Z. – konkubina oskarżonego, zeznała, że wiedziała o fakcie kradzieży pieniędzy ale o nagrywaniu współpracowników oskarżony powiedział jej dopiero po ujawnieniu kamery przez pokrzywdzonych. Wszystkie okoliczności podawane przez tego świadka są zasłyszane od oskarżonego a nadto świadek jest osobą najbliższą dla oskarżonego a zatem ma niewątpliwe interes w tym, aby przedstawiać oskarżonego w możliwie najkorzystniejszym świetle.

Wobec ustalenia, że na nagraniach widoczne są wizerunki nagich pokrzywdzonych M. B., M. C., K. M. i A. P. Sąd przyjął, że oskarżony dopuścił się występku zarzuconych w pkt I – IV aktu oskarżenia. Z uwagi na fakt, że pierwsze z nagrań zostało zidentyfikowane przez M. B. jako utrwalone 5 stycznia 2013 roku (w tym dniu pokrzywdzona miała na sobie czarną sukienkę widoczną na pierwszym nagraniu i miała ją sobie tylko raz w pracy) Sąd przyjął, że oskarżony rozpoczął utrwalanie wizerunków pokrzywdzonych właśnie tego dnia. Datą końcową działania oskarżonego jest 2 lutego 2013 roku – tego dnia ujawniono kamerę zainstalowaną w toalecie.

W realiach tej sprawy nie można mieć absolutnie jakichkolwiek wątpliwości, że oskarżony, utrwalając więcej niż raz wizerunki nagich pokrzywdzonych M. C., K. M. i A. P., działał w krótkich odstępach czasu (w okresie niespełna 2 miesięcy) i w wykonaniu z góry powziętego zamiaru. Oskarżony założył bowiem z góry, że będzie nagrywał swoje koleżanki i kolegę w toalecie służbowej i ten zamysł konsekwentnie i wielokrotnie realizował, co wynika jednoznacznie z materiału dowodowego. Konsekwencją powyższego było przyjęcie, że oskarżony popełnił na szkodę w/w pokrzywdzonych czyny z art. 191a § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. Z uwagi na brzmienie art. 12 k.k. i brak tożsamości pokrzywdzonego nie było możliwe ujęcie zachowania oskarżonego jako jednego czynu ciągłego, dlatego też Sąd przyjął, że czyny popełnione na szkodę pokrzywdzonych M. B., M. C., K. M. i A. P. popełnione w identyczny sposób i w tym samym okresie czasu stanowią one ciąg przestępstw z art. 91 § 1 k.k.

Wobec powyższego, w granicach czynów opisanych w pkt I-IV części wstępnej wyroku, Sąd uznał A. M. za winnego tego, że:

- w okresie od 5 stycznia 2013 roku do 2 lutego 2013 roku w Ś., działając w krótkich odstępach czasu i w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, używając podstępny polegającego na umieszczeniu zamaskowanej kamery internetowej w toalecie pracowniczej lokalu „(...)”, kilkakrotnie utrwalili wizerunek nagiej pokrzywdzonej M. C. podczas korzystania przez nią z toalety, tj. występku z art. 191 a § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k.;

- w okresie od 5 stycznia 2013 roku do 2 lutego 2013 roku w Ś., działając w krótkich odstępach czasu i w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, używając podstępny polegającego na umieszczeniu zamaskowanej kamery internetowej w toalecie pracowniczej lokalu „(...)”, dwukrotnie utrwalił wizerunek nagiej pokrzywdzonej K. M. podczas korzystania przez nią z toalety, tj. występku z art. 191 a § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k.;

- w okresie od 5 stycznia 2013 roku do 2 lutego 2013 roku w Ś., używając podstępny polegającego na umieszczeniu zamaskowanej kamery internetowej w toalecie pracowniczej lokalu „(...)”, utrwalił wizerunek nagiej pokrzywdzonej M. B. podczas korzystania przez nią z toalety, tj. występku z art. 191 a § 1 k.k.;

- w okresie od 5 stycznia 2013 roku do 2 lutego 2013 roku w Ś., działając w krótkich odstępach czasu i w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, używając podstępny polegającego na umieszczeniu zamaskowanej kamery internetowej w toalecie pracowniczej lokalu „(...)”, dwukrotnie utrwalił wizerunek nagiej pokrzywdzonej A. P. podczas korzystania przez nią z toalety, tj. występku z art. 191 a § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k.;

przyjmując, że czyny te zostały popełnione w warunkach ciągu przestępstw z art. 91 § 1 k.k.

Za czyny te na podstawie art. 191 a § 1 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k. Sąd wymierzył oskarżonemu karę 10 miesięcy pozbawienia wolności.

Miarkując karę pozbawienia wolności dla oskarżonego Sąd winien rozważyć zarówno okoliczności przemawiające za oskarżonym jak i obciążające go.

Przeciwko oskarżonemu świadczy przede wszystkim znaczny stopień społecznej szkodliwości przypisanego mu czynu, przejawiający się zwłaszcza w zainstalowaniu kamery w miejscu tak szczególnie intymnym i nacechowanym potrzebą prywatności, jakim jest toaleta. Należy podkreślić, że oskarżony nagrywał osoby znajome, z którymi utrzymywał stosunki koleżeńskie, osoby, które darzyły go zaufaniem. Spowodował dotkliwie dla pokrzywdzonych następstwa psychiczne, poczucie krzywdy, lęki dotyczące korzystania z toalety w miejscach publicznych, istotne pogorszenie atmosfery w miejscu pracy. Pokrzywdzeni byli przedmiotem żartów klientów lokalu, poważnie obawiali się, że oskarżony w jakikolwiek sposób przedmiotowe nagrania rozpowszechni. Na niekorzyść oskarżonego przemawia także jego zachowanie po ujawnieniu kamery. Co prawda oskarżony nie zaprzeczał swojemu sprawstwu (należy jednak pamiętać, że został przyłapany na gorącym uczynku, kiedy próbował zniszczyć kamerę) ale w żaden sposób nie wykazał skruchy, był dla pokrzywdzonych nieprzyjemny, zachował się wręcz obcesowo, nie próbując w żaden sposób wyjaśnić swojego postępowania.

Bezsprzecznie utrwalanie tak intymnych czynności godzi w wolność i godność pokrzywdzonych. Takie zachowanie sprawcy jest karygodne również z tego powodu, że może prowadzić do zakłóceń równowagi psychicznej osoby pokrzywdzonej a nawet do załamań psychicznych, a więc może sięgać znacznie dalej niż samo pogwałcenie wolności i godności takiej osoby.

Jako okoliczności łagodzące Sąd potraktował stosunkowo młody wiek oskarżonego oraz jego tryb życia przed popełnieniem przestępstwa.

Sąd baczyl przy tym, aby dolegliwość kary nie przekraczała stopnia winy oskarżonego oraz wziął pod uwagę cele zapobiegawcze i wychowawcze, które ma osiągnąć w stosunku do oskarżonego, a także potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa.

W ocenie Sądu tryb życia przed popełnieniem przestępstwa i dotychczasowa niekaralność A. M. uzasadniały przyjęcie, że pomimo warunkowego zawieszenia wykonania orzeczonej kary pozbawienia wolności osiągnie ona wobec oskarżonego swój cel.

Dlatego też w oparciu o przepis art. 69 § 1 i 2 kk oraz art. 70 § 1 kk wymierzoną oskarżonemu karę pozbawienia wolności warunkowo zawieszono na okres 3 lat próby, uznając, że okres ten będzie wystarczający do wdrożenia oskarżonego do przestrzegania obowiązującego porządku prawnego.

Mając na uwadze powyższe orzeczono jak w pkt I i II części rozstrzygającej wyroku.

W pkt III wyroku, przy uwzględnieniu wszystkich wyżej powołanych okoliczności dot. wymiaru kary, na podstawie przepisu art. 71 § 1 kk orzeczono wobec oskarżonego grzywnę w wysokości 100 stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 15 złotych.

Tytułem zadośćuczynienia, w oparciu o przepis art. 448 k.c. zasądzone od oskarżonego na rzecz powodów cywilnych kwoty po 3000 zł wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od dnia prawomocności wyroku. W pozostałym zakresie powództwa oddalono. W ocenie Sądu ustalenia faktyczne poczynione w sprawie uzasadniały zasądzenie kwot w takiej właśnie wysokości. Sąd miał na uwadze rozmiar krzywd wyrządzonych niezaprzeczalnie pokrzywdzonym oraz dotkliwe następstwa zachowania oskarżonego, godzące w prywatność i godność osobistą pokrzywdzonych, spowodowanie u pokrzywdzonych poczucia lęku, również przed rozpowszechnieniem nagrań w internecie.

Wobec braku ustawowego znamienia występku z art. 191a § 1 k.k. czyli nagości (choćby częściowej) wizerunków dwojga pozostałych pokrzywdzonych - J. S. i D. G. uniewinniono oskarżonego od popełnienia czynów zarzuconych mu w pkt V i VI aktu oskarżenia. Na nagraniu z udziałem J. S. nie jest widoczny jakikolwiek element nagości, zaś pośladki D. G. widoczne są na nagraniu jedynie w bieliźnie. Konsekwencją uniewinnienia A. M. od popełnienia czynu na szkodę J. S. było pozostawienie bez rozpoznania powództwa adhezyjnego tego pokrzywdzonego zgodnie z brzmieniem przepisu art. 415 § 2 k.p.k. w pkt VI części rozstrzygającej wyroku.

Zgodnie z przepisem art. 44 § 2 k.k. orzeczono przepadek dowodów rzeczowych w postaci kamery oraz karty pamięci, zarządzając ich zniszczenie.

O kosztach sądowych rozstrzygnięto w oparciu o regułę zawartą w art. 627 k.p.k., wobec ustalenia, że oskarżony jest w stanie ponieść te koszty bez nadmiernego w tym celu wysiłku finansowego. Zasądzone od oskarżonego na rzecz oskarżycieli posiłkowych M. B., M. C., K. M. kwoty po 1608,84 zł tytułem poniesionych kosztów zastępstwa procesowego oraz na rzecz Skarbu Państwa wydatki poniesione toku postępowania w wysokości 1315,64 zł i opłatę 330 zł.